

UCHWAŁA

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący)

Piotr Sławomir Niedzielak (sprawozdawca)

Ławnik Agnieszka Orzechowska

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.

K. L.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 26 marca 2019 r.

zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym

z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt (...)

o odmowie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej za czyn
z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

uchwalił:

1. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę,

2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt (...) Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, w związku z wniesionym przez adwokata B. S. – pełnomocnika J. N., subsydiarnym aktem oskarżenia, odmówił zezwolenia na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. K. L. do odpowiedzialności karnej za to, że:

- I. w nieustalonym dniu w okresie od września 2015 r. do grudnia 2015 r. działając wspólnie i w porozumieniu z byłym komendantem Komisariatu Policji w C. D. W. przekroczył swoje uprawnienia jako funkcjonariusz publiczny poprzez usunięcie z

akt sprawy o sygn. 1 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej dokumentów w postaci co najmniej trzech protokołów przesłuchania lub notatek urzędowych z rozpytania K. S. i dwóch protokołów przesłuchań lub notatek urzędowych z rozpytania M. Z. przed przekazaniem akt tej sprawy do Sądu Rejonowego w P. celem rozpoznania zażalenia J. N., czym działał na jego szkodę, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zażalenie na postanowienie wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego. Zaskarżył uchwałę w całości.

Zarzucił uchwale:

- I. naruszenie przepisu art. 135 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze poprzez przyjęcie, że nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, w której już pobieżna analiza materiału dowodowego dołączonego do wniosku prowadzi do konkluzji przeciwnej, uprawdopodobniając podejrzenie przestępczej ingerencji w akta sprawy o sygn. 1 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej,
- II. naruszenie przepisu art. 135 § 6 ustawy Prawo o prokuraturze poprzez dokonanie wybiórczej i jednostronnej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, podporządkowanie w istocie w całości wydanemu w niej rozstrzygnięciu, zwłaszcza oparcie zaskarżonej uchwały na nieprawdziwej tezie, jakoby twierdzenia pokrzywdzonego J. N. nie znajdowały pokrycia w pozostałym, dokumentarnym materiale dowodowym, a nadto poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, dlaczego Sąd Dyscyplinarny odrzucił możliwość zaistnienia w realiach tej sprawy kwestii usunięcia z akt sprawy notatek urzędowych z rozpytania S. i Z. – analogicznie jak uczynił to z kwestią usunięcia protokołów przesłuchań tychże świadków.

W konkluzji, wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez wydanie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. K. L. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Pełniący obowiązki Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego ustosunkowała się do zażalenia stwierdzając, że zawarta w nim argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna zważył co następuje:

Wywiedzione zażalenie nie jest trafne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zaskarżonej uchwały przez pryzmat podniesionych przez skarżącego zarzutów, w kontekście materiałów zawartych w aktach sprawy, nie daje żadnych podstaw do jej wzruszenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie jest uzasadniony zarzut, jakoby zachodziło dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia czynów z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., gdyż takie podejrzenie nie znajduje pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Wnioskodawca konstruuje swoje zarzuty na podstawie założenia, że zostały sporządzone protokoły przesłuchania albo notatki z rozpytania - K. S. i M. Z. w toku czynności prowadzonych przez Policję, nim w grudniu 2015 r. doszło do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie o sygn. akt 1 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w P. Założenie to jest jednak błędne. Z akt sprawy wynika bowiem jasno, że przed grudniem 2015 r., z przyczyn formalnych, nie mogło dojść do przesłuchania wyżej wskazanych osób, gdyż w toku czynności sprawdzających, poprzedzających wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, nie można takich dokonywać. Jednocześnie trzeba podnieść, że czynności rozpytania nie w każdym wypadku są dokumentowane poprzez sporządzanie notatek urzędowych z ich przebiegu.

Oceniając całość wypowiedzi K. S. i M. Z. trzeba mieć na uwadze, że nie mają one wykształcenia prawniczego i choćby dlatego nie sposób przyjąć, że użyte przez nie sformułowanie, że były przesłuchiwane, oznacza, że w rzeczywistości dokonano z ich udziałem czynności procesowej przesłuchania, w rozumieniu Kodeksu postępowania karnego. Nie rozróżniają one czynności procesowej przesłuchania od czynności rozpytania. „Przesłuchaniem” jest dla nich każda rozmowa z funkcjonariuszem Policji, mająca na celu uzyskanie przez niego informacji na temat określonych zdarzeń. Nie można przy tym nie zauważyć, że nie potwierdzają one, aby z rzeczonych „przesłuchań” była sporządzana jakakolwiek dokumentacja, a zatem i notatki urzędowe z przeprowadzonych rozpytań.

Należy przy tym wskazać, że w sprawie o sygn. akt 1 Ds. (...), skarżący nie był stroną, a przez to, nie zapoznawał się z zawartymi w niej dokumentami. Nie posiada zatem rzeczywistej wiedzy o zebranych w jej toku materiale dowodowym, a jego twierdzenia mają wyłącznie przymiot subiektywnych, nieuzasadnionych, spekulacji.

W tym stanie rzeczy, poczynione ustalenia o braku pozytywnej przesłanki procesowej uprawniającej do prowadzenia dalszego postępowania, a w efekcie postawienia zarzutów prokuratorowi K. L. są w pełni zasadne. Nie zaistniały podstawy, aby zarzucić prokuratorowi popełnienie czynu z art. 276 k.k., a co za tym idzie i czynu z art. 231 § 1 k.k. Nie zachodzi bowiem dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokuratora

K. L. przestępstwa, o którym mowa w art. 135 § 5 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2019.125 z późn. zm.).

Należy zaznaczyć, że postępowanie przed Sądem Dyscyplinarnym I instancji przeprowadzone zostało zgodnie z art. 135 § 6 ustawy Prawo o prokuraturze, tj. w zakresie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. W sprawie nie zachodzą żadne szczególnie uzasadnione okoliczności przemawiające za koniecznością rozszerzenia postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodów wnioskowanych przez skarżącego w uzupełnieniu uzasadnienia zażalenia. Wnioski te są z oczywistych względów nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy.

W postępowaniu przygotowawczym dwukrotnie stwierdzono, że nie zachodzi dostateczny stopień prawdopodobieństwa popełnienia przez prokuratora zarzucanych mu czynów. Postępowanie toczące się przed Sądem Dyscyplinarnym, którego przedmiotem jest wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej prokuratora, musi opierać się na faktach, nie zaś na domniemaniach wnioskodawcy. Immunitet prokuratorski ma bowiem za zadanie niedopuszczanie do instrumentalnego wykorzystywania nieuzasadnionych zarzutów popełnienia przestępstwa przez prokuratora, w celu uzyskania przez podnoszące je osoby korzystnych dla nich decyzji procesowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy uchwalił jak na wstępie.